

ς τὸν κλήδονα) Αἴγιν. || Παροιμ. Ἀπόκρεα ἔς τὴν Λεμε-
σὸν τσαὶ Πασκαλιὰ ἔς τὴν Πάφο (ἐπὶ ἀνθρώπου βραδύνοντος
τὰ μεταβῆ καὶ εἰς τὰ ἐγγύτατα) Μεγίστ. || Ἄσμ.

Ἦφυνεν ἡ Ἀποκρίᾶ μὲ γλέδια, μὲ παιγνίδια,
κ' ἦρθε γαὶ ἡ Σαρακοστή μ' ἐλαιὲς καὶ μὲ κρομμύδια

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) β) Αἱ τρεῖς κατὰ σειρὰν ἐβδομάδες
πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη
καλεῖται προφωνούσιμη, ἡ δευτέρα ἀπολυτή, ἡ τρίτη
αὐτῆς (δηλ. ἡ καθ' αὐτὸ Ἀπόκρεως) Πελοπν. (Βυτίν.)

2) Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα Πελοπν. (Μεσσήν.)

ἀποκρεανός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀποκρεανὲς Σκυρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀποκρεὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ανός.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν Ἀποκρεὰν ἔνθ' ἄν. : Ἀπο-
κρεανὲς χαβᾶς (ὁ ἄδομένος μόνον κατὰ τὰς Ἀπόκρεως τὰς
πρὸ τοῦ Πάσχα) Σκυρ. Θὰ τραουδήσωμε τὸν ἀποκρεανὲ αὐτόθ.
Συνών. ἀποκρεάτικος 1.

ἀποκρεάτης ὁ, Ἄνδρ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀποκρεὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάτης.

1) Ἀμνὸς ἢ ἐρίφιον παρεχόμενον ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ
μισθωτοῦ ἀγροῦ πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην διὰ τὴν ἐβδομάδα
τῆς Ἀποκρεᾶς Κύθν. 2) Τὸ κατὰ τὰς Ἀπόκρεως ἐσθιό-
μενον σφάγιον, ἀμνὸς ἢ ἐρίφιον ἔνθ' ἄν.

ἀποκρεατίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀποκρεατίζω Πόντ.
(Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κρεάς.

1) Τρώγω κρέας διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸ τῶν
νηστειῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ἀποκρεῦω τὸ
κρέας. 2) Συνεκδ. καθαρίζω τὰ μαγειρικά σκεύη ἐπὶ τῇ
ἐπερχομένῃ θρησκευτικῇ νηστείᾳ.

ἀποκρεάτικα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀποκρεάτικος.

Κατὰ τὰς Ἀπόκρεως, ἐνῶ ἀκόμη εἶναι Ἀποκρεές :
Ἀρρώστησε ἀποκρεάτικα. Μὴ μαλώνετε ἀποκρεάτικα. Συνών.
ἀποκρεάτικο (ἰδ. ἀποκρεάτικος 3).

ἀποκρεάτικος ἐπίθ. κοιν. ἀποκρεάτ'κους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀποκρεὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάτικος.

1) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν Ἀποκρεὰν κοιν. :
Ἀποκρεάτικος χορὸς. Ἀποκρεάτικο - γλέντι - τραγούδι. Ἀπο-
κρεάτικη διασκέδασι κοιν. Πίττ' ἀποκρεάτ'χ' (πολυτελὲς
καὶ ἐπιμελὲς παρεσκευασμένη) Ἦπ. Ζαγόρ. || Φρ. Ἀπο-
κρεάτικος μονὸς - διπλὸς (ἐνν. σκοπὸς ἢ χαβᾶς, εἶδος μέλους
ἄδομένου κατὰ δύο τρόπους) Σκυρ. Συνών. ἀποκρεανός.

2) Οὐσ. α) Μετημφιεσμένος κατὰ τὰς Ἀπόκρεως
Κῶς Σάμ. Συνών. μασκαρᾶς. β) Οὐδ., τὸ κατὰ τὰ
Σάββατα τῶν Ἀπόκρεων μνημόσυνον Ἀμοργ. γ) Οὐδ.
πληθ. ἀποκρεάτικα, λέξεις καὶ φράσεις μακραὶ δυσαπάγγελ-
τοι αἱ ὁποῖαι ταχέως ἀπαγγελλόμεναι μεταβάλλονται ἐπὶ
τὸ γελοῖον καὶ οὕτω προκαλοῦν γέλωτα Θράκ. (Σηλυβρ.)

3) Οὐδ. ἀποκρεάτικο ἐπιρρηματ., κατὰ τὸν χρόνον τῶν
Ἀπόκρεων πολλαχ. : Ἀποκρεάτικο ἀρρώστησε. Συνών.
ἀποκρεάτικα.

ἀποκρεάτισμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποκρεάτισμαν
Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεατίζω.

Τὸ νὰ φάγῃ τις κρέας διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸ τῶν
νηστειῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

ἀποκρεββάτος ὁ, Ἀμοργ. Ἰόνιοι Νῆσ. Ἰων. (Κρήν.)
Κίμωλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ.
Σίκιν. Σίφν. Χίος κ. ἄ. ἀποκρεββάτ-τος Ἀστυπ. Ρόδ. Σύμ.
Τῆλ. ἀποκρεββάτες Σκυρ. ἀποκρεββάτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀποκρεάτος Χάλκ. ἀποκρίατος Κάρπ. Κῶς ἀποκρίατ-τος Ρόδ.
ἀποκράββατος Λέρ. ἀποκρεββάτος Κύθν. ἀποκρεββάτο τό,
Ἀμοργ. Πάρ. (Λευκ.) ἀποκράββατο Λέρ. ἀποκριατὴ ἢ, Κῶς
ἀποκρεββάτα τά, Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κρεββάτος, παρ' ὃ
καὶ κρεββάτ'η, ὅθεν τὸ ἀποκριατὴ.

1) Τὸ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τῆς οἰκίας μικρὸν πάτωμα, εἰς
τὸ μέσον περίπου μεταξὺ στέγης καὶ ἐδάφους, χρησιμο-
ποιούμενον ὡς κλίνη δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Σκυρ.

2) Ὁ ὑπὸ τὸ πάτωμα τοῦτο χῶρος χρησιμεύων ὡς
ἀποθήκη τῶν τροφίμων κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πραγμά-
των Ἀστυπ. Κάρπ. Κῶς Λέρ. Ρόδ. Σκυρ. Σύμ. Τῆλ. κ. ἄ. :
Ἔς τοῖς χαρές σου, κόρη μόν, καὶ νὰ μ'ἔχῃς ἔς τὸν ἀποκρεββάτον
Ρόδ. Ἡ γοργὰ ἔθελεν νὰ κλώσουν τὸ σκουλ'δ'ιν κ' ἦψεν τὸν
λύχνον μέσ' ἔς τὸν ἀποκρεββάτ-το αὐτόθ. Μέσ' ἔς τὸν ἀποκρεβ-
βάτε ἔχομε τὰ ξύλα τσαὶ τ'ς καρποί μας Σκυρ. || Παροιμ.
Τὴν πλύτραν εἶδεν τὸ ψωμί κ' ἦμπε ἔς τὸν ἀποκρεββάτ-τον
(ὅτι μετὰ τὴν πλύσιν ὡς βαρεῖαν ἐργασίαν ἢ ὀρεξὶς εἶναι
μεγίστη) Σύμ. || Ἄσμ.

Καὶ δέσε τον καὶ βάλε τον ἔς τὸν ἀποκρεββάτ-τόν σου
Τῆλ.

Εἶπον σου τσαὶ ξανάπου σου ἔς τοῖς Μενετὲς νὰ πάης,
νὰ μπῆς ἔς τὸν ἀποκρίατο, ξύλο πολ-λὸ νὰ φάης

Κάρπ. β) Ὁ ὑπὸ τὴν κλίνην χῶρος Ἰόνιοι Νῆσ. Ἰων.
(Κρήν.) Κίμωλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Πάρ. (Λευκ.) Ρόδ. Σίκιν. Χίος κ. ἄ. : Ἐχώστην ἔς τ' ἀπο-
κρεββάτα Ρέθυμν. Ἐτρώπωσε ἔς τὸν ἀποκρεββάτο αὐτόθ. Τὰ
παπούτσια μου εἶναι ἀπουκάτου ἔς τὸν ἀποκρεββάτο Ἀπύρανθ.
Ὅτι θέλει βρίσκει κιάεις ἔς τ' ἀποκρεββάτά τση Σφακ. || Πα-
ροιμ. Κάλλο γιοῦ ἀποκρεββάτο παρὰ γαμπροῦ κρεββάτι (ὅτι
οἱ γονεῖς προτιμοῦν τὴν πλησίον τῶν υἱῶν διαμονὴν παρὰ
πλησίον τῶν γαμβρῶν) Ἰόνιοι Νῆσ. γ) Λάκκος ὑπὸ τὴν
κλίνην χρησιμεύων ὡς ἀποθήκη Κίμωλ. Σίφν. δ) Ὁ
χῶρος κάτωθεν ξυλίνου σκεύους, ἐφ' οὗ τοποθετοῦν τὰ
στρώματα καὶ τὰ κλινοσκεπάσματα, χρησιμεύων ὡς ἀπο-
θήκη Ρόδ. 3) Μέρος τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου χωριζό-
μενον διὰ φράγματος ξυλίνου, χρησιμοποιοούμενον ὡς ἀπο-
θήκη Ἀμοργ. 4) Ἀποθήκη ἐν εἵδει ἐπιμήκους κιβωτίου
χρησιμοποιουμένου καὶ ὡς κλίνης Χάλκ.

ἀπόκρεμα τό, ἀμάρτ. ἀπόκριμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεῦω.

Τὸ νὰ κρεοφαγῇ τις τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς νηστείας
ἡμέραν.

ἀποκρεμάδα ἡ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμῶ.

Σταφυλὴ κρεμαστὴ διατηρουμένη μέχρι τοῦ χειμῶνος.

ἀποκρεμάδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμῶ.

Συνήθως πληθ. 1) Τὰ ἀκροκλώνια τῶν δένδρων, τὰ
οἶονεϊ κρεμάμενα : Οἱ ἐλαιὲς εἶναι ἔς τ' ἀποκρεμάδια καὶ δὲ
φτάνουσαι. 2) Αἱ κορυφαί, τὰ ὕψη τῶν κρημνῶν ἀπὸ τῶν
ὁποίων κρέμαται τι. 3) Ράκη τῶν ἐνδυμάτων, τὰ οἶονεϊ
κρεμάμενα.

ἀποκρεμαλίζω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρεμαλίζω.

Ἀποκρεμῶ, κρεμῶ τι ἀπὸ τινος, ὥστε νὰ αἰωρῇται
ἐνθ' ἄν. : Ἐπλάσε ἔς ἓνα κλαδί τὸ ἐπεκρεμαλίε Ὁφ. Ἐπε-

κρεμαλίγα 'ς σοῦ δεντροῦ τὸ κλαδὶν Τραπ. Ἐπεκρεμαλίγα ἀσ' σὴ κρεμοῦ τὸ καφούλ' κ' ἐγλύτωσα (καφούλ' = θάμνο;) Χαλδ.

ἀποκρεμάλισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποκρεμάλισμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀποκρεμαλίζω.

Ἀνάρτησίς τινος ὥστε νὰ αἰωρῇται, αἰώρησις ἐνθ' ἄν.: Ἀσ' σὰ ψηλὰ κλαδία τ' ἀποκρεμάλισμαν καλὸν προῖμαν κ' ἐν' Χαλδ.

ἀποκρέμασμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποκρέμασμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμάω, δι' ὃ ἰδ. ἀποκρεμῶ.

1) Ἀνάρτησις ἀπὸ τινος Πόντ. (Τραπ.) Συνών. κρεμᾶσμα. 2) Μεταφ. τὸ νὰ στηρίζῃ τις τὰς ἐλπίδας του εἰς τινα, ἢ ἀπὸ τινος ἐξάρτησις ἐνθ' ἄν.: Αἶκον ἀποκρέμασμαν πα κ' εἶδα, οὐλ' ἐγομῶθαν 'ς σ' ὁπίτι μ' Χαλδ.

ἀποκρεμειάζομαι ἀμάρτ. 'πουκρεμειάζουμι Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμάζομαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποκρεμῶ, κατὰ σύμφυρ. πρὸς τὸ κρεμειέμαι.

Ἀναρτῶμαι ἀπὸ τινος: Ἰλάτι 'πουκρεμειασίτηι 'ποὺ τὴ σιγκούνα μόν, σὰς σ'κώνον οὐλα. Ἀμα 'πουκρεμειασιτοῦμι, θὰ σὶ γκριμίσουμι.

ἀποκρέμομαι Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρέμομαι.

Ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος: Φρ. μεταφ. Ἀποκρέμομαι 'ς τὸ λαιμό σου (εἰς σὲ στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου). Ἀπ' αὐτὸν ἀποκρέμονται τόσες ψυχές (εἰς αὐτὸν ἐλπίζουν πολλοί).

ἀποκρεμῶ Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. 'ποκρεμῶ Κάλυμν. κ.ά. ἀποκρεμάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποκρεμάω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀποκρεμειοῦμαι Ἡπ. κ.ά. ἀπουκρεμειοῦμαι Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀπουκρεμειῶμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'ποκρεμοῦμαι Κρήτ. ἀπουκρεμιάζουμι Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκρεμάννυμι.

Α) Ἐνεργ. 1) Κρεμῶ, ἀναρτῶ τι ἀπὸ τινος Κάλυμν. Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ.) Καὶ μέσ. κρεμῶμαι, ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος Μακεδ. (Καταφύγ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπεκρεμάγα 'ς σὸ οἶκον Τραπ. Θεὰ ἔρρουζα, ἂν κ' ἐπρόφταναν ν' ἀποκρεμάσκουμι ἀσ' σὸ κλαδὶν Κερασ. Ἐπεκρεμάα ἀσ' σὸ κλαδὶν τῇ καρυδί' κ' ὀλίγον κ' ἄλλο θὰ ἔρρουζα (ἐκρεμάστηκα 'ς τὸ κλαδί τῆς καρυδῆς καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω) Χαλδ. || Φρ. 'Ποκρεμάστηκαν τὰ μέσα μου ἀπὸ τὴν πείναν (ἐπείνασα πολὺ) Κάλυμν. || Ἀσμι.

Κι ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ ράγισμα λιθάρ' ἀπεκρεμάσταν

Τραπ. β) Κρατῶ τὸ βρέφος ἀπὸ τῶν χειρῶν του πρὸς ἀφρόδευσιν Πόντ. (Ἀμισ.) 2) Τελειώνω τὸ κρέμασμα Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ἀποκρεμάσανε τὰ προκιά Κρήτ. Ἀποκρέμασέ τα βλὲξ αὐτόθ. Τ' ἀποκρέμασα τὰ ροῦχα ἀπ' τὸ σκοινὶ Μάν. 3) Καταβιβάζω τι κρεμάμενον Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.): Ἀποκρεμάνω τὰ ροῦχα Οἶν. Συνών. ξεκρεμῶ.

Β) Μέσ. 1) Προκύπτω Κρήτ.: Μὴν ἀποκρεμάσαι ἀπὸ τὸ δῶμα, γιὰ θὰ πέσης Ἀποκρεμοῦμαι ἀπὸ τὸ παραθύρι. β) Προκύπτω ὁρμῶ πρὸς τι Κρήτ.: Ἀποκρεμάστην ἢ-γ-ἀελαί σου 'ς τὰ φασούλια μου 2) Ὁρθούμενος ἐπὶ τῶν δακτύλων τείνω τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἄνω διὰ νὰ φθάσω τι ὑψηλότερον κείμενον Κρήτ.: Ἀποκρεμάσου νὰ τὸ φτάξης νὰ μοῦ τὸ φέρης ἐπαέ. Μὴ 'δοκρεμάσαι ψηλά. 3) Μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος, ἀποθέτω

τὰς ἐλπίδας μου εἰς τινα Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἀπὸ 'ν' ἀμπέλ' ἀπουκρεμειῶμι ἰγὼ Αἰτωλ. Ἀπουκρεμάσκα 'ς ἓνα μιστό, δὲν ἔχου τίπουτα ἄλλον αὐτόθ. Ἐναν παιδὶν ἔχω, 'ς αὐτὸ ἐπεκρεμάστα, ἄλλον κ' ἄν' ἄν' 'ς σὸν κόσμον κ' ἔχω Κερασ. Ὅλ' 'ς αὐτὸν ἐπεκρεμάσταμε κι αὐτός πα τιδὲν καλὸν κ' ἐποίκε μας Χαλδ. Σὶ τιςένα γείμασι' ἀπουκρεμειῶμι Σαμοθρ. Συνών. κρεμῶ.

β) Ἀφοσιοῦμαι Ἡπ.: Ἀποκρεμάστηκε 'ς τὰ παιδιὰ της.

ἀποκρεῦω σύνθηθ. ἀπουκρεῦον βόρ. ἰδιώμ. ἀποκρεῦω Κῶς Σίφν. κ.ά. ἀποκρεῦγον Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.) ἀποκρεῦγον Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. Ἀποκρεῦά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. Ἀπόκρεως.

1) Κρεοφαγῶ τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν νηστειῶν ἡμέραν σύνθηθ.: Ἀποκρεῦουν μαζί ὅλο τὸ συγγενολόγι. Ἐφέτος θ' ἀποκρεῦωμε 'ς τοῦ γαμπροῦ μου σύνθηθ. Καλὰ ἀπουκρεῦαμι, μ' νὰ ἰδοῦμι τί πασκαλιὰ θὰ μᾶς ἔρθ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τοῖς ἐλαῖς τοῖς μαζώνουν ἀποκρεῦοντα τ' αἰ-Φιλίππου (μετὰ τὰς Ἀπόκρεως τοῦ ἁγίου Φιλίππου) Πελοπν. (Οἶν.) || Παροιμ. Ὁ φτωχὸς ὁ Φίλιππος ὅλη 'μέρα δούλευε καὶ τὸ βράδυ ἀπόκρενε (ὅτι ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Φιλίππου, καθ' ἣν ἡ Ἀπόκρεως τῶν Χριστουγέννων, δὲν ἔχει ἀργίαν) πολλαχ. β) Τρώγω περισσότερον τοῦ δέοντος, ἀδηφαγῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.): Δὲν ἀπουκρεῦ'ν σήμερα. 2) Μετβ. τρώγω τι κατὰ τὰς Ἀπόκρεως διὰ τελευταίαν φορὰν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόγι ἀπουκρεῦομι τὸν κρεῖας Ζαγόρ. Ἀπουκρεῦοντα κι τὸν τυρὶ ἔχουμι τ'ν καθαραυβδουμάδα Αἰτωλ. β) Τρώγω τι διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅπερ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν εἶναι εὐπόριστον Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. Τρίπ.) Σίφν. κ.ά.: Ἀποκρεῦαμε σήμερα τὰ πορτοκάλια - τὰ σταφύλια κττ. Τρίπ. || Φρ. Ἀπόκρισι τ' δίττα (ἀπέθανε) Σάμ. 3) Καθόλου, ἀπέχομαι τῆς κρεοφαγίας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πβ. ἀποκρεῶνω.

ἀποκρεῶνω Θήρ. Κύθν. Μεγίστ. Μῆλ. Ρόδ. Σίφν. Χίος ἀποκριγιώνω Κρήτ. ἀπουκρεῶνον Λέσβ. ἀποκρεῶνον Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποκρεῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κρεοφαγῶ τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν νηστειῶν ἡμέραν ἐνθ' ἄν.: Θ' ἀποκρεῶσω μὲ τὰ παιδιὰ μου ἀπόψε Μῆλ.

β) Τρώγω περισσότερον τοῦ δέοντος, ἀδηφαγῶ Μῆλ.

2) Τρώγω τι διὰ τελευταίαν φορὰν ὡς δυσπόριστον εἰς τὸ ἐξῆς Σίφν. 3) Τρώγω, γεύομαι διὰ πρώτην φορὰν καρπὸν τινα ἢ ἄλλο ἐδώδιμον Λέσβ. Σίφν. 4) Κρεοφαγῶ, δὲν νηστεύω Μεγίστ.

Πβ. ἀποκρεῦω.

ἀποκρησάρισμα τό, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κρησάρισμα.

Πληθ., τὰ διὰ τοῦ κρησαρίσματος ἀποχωριζόμενα, οἶον τὰ πίτυρα: Ἀσμ.

Ποῦ κρησαρίζει τὸ φλωρὶ καὶ πέφτει τὸ λογάρι

καὶ τ' ἀποκρησαρίσματα τὰ βάνει 'ς τὸ μαθήλι.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκοσκινίδι 1.

ἀποκρίνομαι σύνθηθ. ἀποκρίνομαι Ζάκ. κ.ά. 'ποκρίνομαι Κάλυμν. Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. ἀποκρένομαι Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κεφαλλ. Λευκ. Νίσυρ. ἀποκρένομαι Ζάκ. ἀποκρίνομαι Ζάκ. κ.ά. ἀπουκρένομαι Μακεδ. (Καστορ.) ἀπουκρένομι Σάμ. κ.ά. ἀποκρεῖμαι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Φιγιάλ.) ἀπουκρεῖμι Μακεδ. ἀποκρίσκομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀποκρινούμενε Τσακων. Μετοχ. ἀποκρισάμενος Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) ἀπουκρισάμινους Ἡπ. ἀποκριζάμενος Πελοπν. (Γέρμ. κ.ά.)

